Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 37 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Caravana blestemată

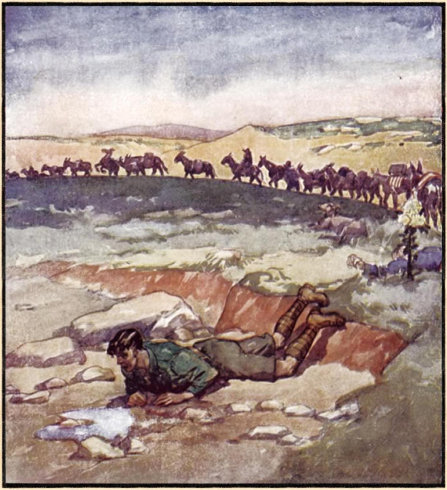

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI“

(Craiova) ; 822) Mincu Ecat. Florica și Petru V. Gălățeanu (Focșani) ; 823) Mustață F. L. Nicolae (Loco) ; 824) Milovan A. Gh. (Oravița) ; 825) Moscovici Mircea și Nicu (Loco) ; 826) Munroe M. Martin (Loco) ; 827) Mihail Gh. Gavrilă (Loco) ; 828) Mihăilescu Titi (Băneasa-Herăstrău) ; 829) Manter Sandu (Loco) ; 830) Munteanu Al. Teodor (Tg.-Mureș ; 831) Moțoiu Traian (Ilia-Hunedoara) ; 832) Martino Ștefan (Hunedoara) ; 833) Mănescu Nicolae (Cetatea-Albă) ; 834) Micu P. Viorel (Baia de Criș-Hunedoara) ; 835) Mâinea C. Aurel (Câmpina) ; 836) Moraru N. Nicolae (Piatra Arsă Poiana Țapului-Prahova) ; 837) Mochi V. Elena (Ploești) ; 833) Mihăilescu Paul (P. Neamț) ; 839) Malcinschi Orest, preot (Cajvana-Cămănești-Bucovina) ; 840) Micșunescu Gheorghe (Brăila) ; 841) Miul Aurel (Timișoara) ; 842) Müller Marcel (Tg.-Jiu) ; 843) Marinescu V. Ticu (Drăgășani-Vâlcea) ; 844) Marinescu C. Ion (Constanța) ; 845) Miuț V. Victor (Loco) ; 846) May Ladislau (Pitești) ; 847) Miheț Antov (Orăștie-Hunedoara) ; 848) Martinescu Eugeniu (Constanța) ; 849) Marinescu I. Corneliu (Loco) ; 850) Macavei Olimpia (Orăștie-Hunedoara) ; 851) Mușat Ștefan (Constanța) ; 852) Manolescu Radu (Pitești) ; 853) Mocanu Cornel (Arad) ; 854) Michail Sandu (Cluj) ; 855) Mihnev Mihail (Tighina) ; 856) Moldovan Traian (Loco) ; 857) Mateescu Victor (Buștenari Prahova) ; 858) Marcu Nicu (Sibiu) ; 859) Milata M. Maximilian (Sibiu) ; 860) Mecota Alexandru (Loco) ; 861) Moscu Tiberia (Pârlita-Sărulești-Ilfov) ; 862) Munteanu Elisa (Craiova) ; 863) Meirescu N. Ionel (Tetoiu-Băroiu-Vâlcea) ; 866) Mirea D. (Teișani-Prahova) ; 867) Marinescu Șerban (Caracal) ; 868) Miriețeanu Z. Andrei (Loco) ; 869) Medvedev E. (Chișinău) ; 870) Munteanu A. Aurel (Loco) ; 871) Moșoiu I. Aurel (Cerna-Vodă) ; 872) Malanețchi Victoria (Chișinău) ; 873) Mateesan Sergiu (Chișinău) ; 874) Mateiu I. Gelu (Cluj) ; 875) Macacian Constantin (Brăila) ; 876) Mihăilescu L. Alexandru (Loco) ; 877) Moață Mariana (Slatina-Olt) ; 878) Mardan C. (Chișinău) ; 879) Meghia Petru, avocat (Turtucaia) ; 880) Morar Aurel (Dej) ; 881) Marocci Ernest (Loco) ; 882) Mihăilescu G. Andrei (Arad) ; 883) Mattiussi Ilio (Loco) ; 884) Mihăilescu F. Mircea (Loco) ; 885) Munteanu I. Ioan (Buzău) ; 886) Mihailov L. René (Chișinău) ; 887) Mavros N. Dumitru (Chirnogi-Ilfov) ; 888) Mironov Sergiu (Chișinău) ; 889) Minescu I. Nicolae (Chișinău) ; 890) Mucinic Pavel (Galați) ; 891) Măceanca Constantin (Lăculețe-Dâmbovița) ; 892) Mözes Vagasi (Sighișoara) ; 893) Muscă I. Ioan (Orșova) ; 894) Marinescu E. Eugeniu (Loco) ; 895) Moldoveanu Petre (Loco) ; 896) Moscovici Puiu (Iași) ; 897) Mardare S. Aurel locot. (Constanța) ; 898) Mănoiu I. Gheorghe (Roșiori-de-Vede-Teleorman) ; 899) Munteanu Costică (Loco) ; 900) Mihăescu Nicu (Târg-Fierbinți-Ilfov).

901) Mariș Cornel (Simeria-Hunedoara) ; 902) Mircea Ștefan (Chișinău) ; 903) Morândan George (T.-Severin) ; 904) Mihalcea Dan (Iași) ; 905) Mihalcu I. Mihail (Călărași-Ialomița) ; 906) Michăilescu E. Vasilica (Tg. Săscut-Putna) ; 907) Moise Gheorghe (Alba-Iulia) ; 908) Nicolae Nicu (Craiova) ; 909) Nicolau frații (Cernăuți) ; 910) Negrea Dan (Brașov) ; 911) Nistor Pompiliu (Timișoara) ; 912) Neagu I. Teodor și Angelescu D. Const. Giurgiu) ; 913) Negulescu Corneliu (Loco) ; 914) Nicoară Ioan (Cluj) ; 915) Nicolau Mircea (Giurgiu) ; 916) Naghi Nicolae (Satu Mare) ; 917) Niculescu Gheorghe (Loco) ; 918) Niculescu C. Emanoil (Loco) ; 919) Niculescu A. Radu (T.-Severin) ; 920) Nistor N. Cornelia (Odorhei) ; 921) Niculescu Neculai (Secariei-Prahova) ; 922) Nalbandian O. Garnig (Pitești) ; 923) Nistru Mihai (Câmpina) ; 924) Nedelcu Carol (Tg.-Mureș) ; 925) Neagu Gheorghe (Loco) ; 926) Naum V. Mihail (Loco) ; 927) Nelie I. Dumitru (Tecuci) ; 928) Negoiță I. Mihai (Topliceni-R. Sărat) ; 929) Nițu Marin (Pitești) ; 930) Naftan N. Ion (Loco) ; 931) Nițescu Tina (Loco) ; 932) Neculai Gheorghe (Tecuci) ; 933) Nicolae D. Traian (Roșiori-de-Vede) ; 934) Nițescu V. Gheorghe (Rădvanul de sus Dâmbovița) ; 935) Negru Costică (Galați) ; 936) Naum Mircea (Loco) ; 937) Negoiță I. Ioan (Loco) ; 938) Naum Eugenie (Tighina) ; 939) Nșanian Garabet (Urziceni-Ialomița) ; 940) Nichita Hareta (Tg.-Neamț) ; 941) Nicoară Adriana (Ațintiși-Luduș-Turda) ; 942) Nicolescu I. Const. Viniciu (Pitești) ; 943) Nițescu G. Vasile (Loco) ; 944) Niculescu N. Petre (Loco) ; 945) Nistor Gh. Emil (Loco) ; 946) Nicu-

URMARE IN No. VIITOR

CARAVANA BLESTEMATĂ

CAPITOLUL I

Circul Romano

După cincisprezece zile de odihnă la San Gregorio, în Uruguay, Raimond, Marius și Jan Bart, ajutați de credinciosul lor Zomba își făcură valizele și când cu trenul, când călări și chiar pe jos ajunseră, — după ce străbătură nordul Braziliei, la Asuncion, în Paraguay.

Asuncion e un oraș frumos de peste 90.000 de locuitori; dar cercetașii nu se opriră aci de cât câteva zile, urmându-și calea spre orașele de est.

Sosiră într'o seară la Villa-Rica, oraș bogat, după cum arată și numele; mulți mici burghezi se retrag aci ca să trăiască din venituri și să se bucure de zile liniștite într'o climă temperată și un peisaj pitoresc.

Fără a mai număra râul Tepicuary, afluent important al Paraguay-ului, din munții apropiați izvorăsc numeroase cursuri de apă limpede și rece, care fac să rodească câmpiile învecinate.

Și țăranii se bucură aci de un trai mult mai bun decât al celor din ținuturile limitrofe.

Tinerii noștri călători se opriră deci în oraș, luând pensiune la un hotel din marea piață a Republicii.

In prima zi vizitară împrejurimile, ca excursioniști încercați; și seara, pe balconul camerii lor, la aer curat stau și discutau despre cele văzute.

Prânziseră repede și erau abia orele șapte. Flecăreau voioşi, când din depărtare, se auzi un sunet de trompete. Şi văzură deodată o ceată veselă de oameni îmbrăcaţi în vestminte pestriţe de culori vii, călări pe cai, cămile şi elefanţi.

Vre-o jumătate duzină de muzicanţi precedau acest stra-

Vre-o jumătate duzină de muzicanţi precedau acest straniu cortegiu.

— Mii de pipe! Ce-o mai fi şi asta? exclamă Marius. Parc'ar fi circul Barnum, pe care l-am văzut când eram mic la bâlciul din Milano!

Raimond zâmbi.

— Nu greşeşti decât numele. E chiar un circ, circul Romano, n'aţi văzut afişele pe zidurile caselor?

— Dacă ne-am duce astăseară la circ? insinuă Jan Bart.

— Mii de pipe rupte! ideea îmi place! proclamă milanezul. Dar ia priviţi puţin la acest cortegiu, căci face, e amuzant. Intr'adevăr, era foarte amuzant. Se compunea din vre-o treizeci de persoane. In urma muzicanţilor cari deschideau drumul, veneau vre-o şase călăreţe în costume scurte.

Venea apoi o întreagă familie de acrobaţi, compusă din opt persoane, bărbaţi şi femei, în tricouri, mergând cu paşi repezi şi automaţi.

După ei veneau alene doi elefanţi purtând în spinare pe cornac-ii (păzitorii) lor. Apoi patru cai trăgeau o cuşcă mare pusă pe un car şi în cuşcă trei lei enormi scoteau ghiarele ameninţătoare printre zăbrele.

In mijlocul cortegiului veneau clownii, gesticulând, cântând şi împărţind programele-reclame.

Ultimii, într'o elegantă trăsură la care erau înhămaţi patru splendizi cai, şedeau directorul circului şi eleganta sa soţie.

Cercetaşii prinseră din zbor o mână de foi volante pe care le asvârlise un clown şi citiră:

Circul Romano

O singură reprezentaţie în oraşul Villa-Rica.

Senorita Fineta, călăreaţă şi calul său Rico.

Miss Lowetty, călăreaţă şi calul său Kiss.

Clownii John, Pantalone, Rick, Toké-Toké în fenomenalele lor creaţiuni.

Cei doi elefanţi Plick şi Pluck şi dresorii lor.

Malgașul Nightgini-howni și maimuțele sale.

Trupa franceză Rougé, cicliști-echilibriști.

Cei cinci frați Kosmori, acrobați.

Japonezul Yaki și frumoasa Florența în dansul pumnalelor.

Imblânzitorul Wellstock și leii săi Sultan și Tigris și leoaica sa Frivolina.

Swing, omul schelet.

Fakino îmblânzitorul de șerpi.

Zingola, omul-torpilă. și însfârșit.

Romano, fiul, într'un număr extraordinar de trapez-sburător, la 20 metri dela pământ.

Inceputul la orele 8 jumătate precis.

Desigur, dacă programul nu mințea era într'adevăr un spectacol amuzant, și cercetașii se hotărâră să se ducă și ei.

Și apoi, nu toți actorii circului se vedeau în cortegiul ce străbătea orașul, lipseau omul-torpilă, omul schelet și îmblânzitorul de șerpi.

— Mii de pipe zise Marius. Vreau să văd pe acest Zingolo, omul-torpilă.

— Eu vreau să văd pe Fakino, îmblânzitorul de șerpi, zise Jan Barl.

— Ii vom vedea pe toți, conchise Raimond, dar omul-schelet mă atrage mai mult decât toți.

In momentul acela, văzură în piață pe Zomba care făcea gesturi mari, arătându-le cortegiul. El alergă sub balcon și strigă.

— Eu vrei vezi circ! eu vrei mergi cu stăpânii. Circ asta frumos!

— Von merge cu toții! răspunse Marius.

Și băgând mâna în buzunar, scoase o monedă de aur pe care o asvârli bunului negru, iar acesta o prinse în zbor.

— Ține, dacă ești atât de grăbit, ia-o înainte și reține-ne locurile.

— Vezi să fie bune!

— Stai bun!, stai bun! Eu știu cumpăr.

Și Zomba o luă la fugă, ca și când s'ar fi temut că toate locurile erau vândute și nu mai rămâneau pentru ei patru.

Cercetașii se îmbrăcaseră repede, lăsându-și armele și, flecărind voioşi se îndreptară spre circ, care-şi instalase corturile afară din oraş pe un mare loc viran.

Vreo cincisprezece vagoane se aliniau în semicerc în jurul cortului central. Pe o estradă largă de şase metri şi lungă de zece, prevăzută cu câteva trepte, se distribuiau şi se controlau locurile. Indărătul casei, trona doamna directoare pe când bărbatul său, în frac, supraveghia pe clowni, cari îndemnau publicul, pe când muzica cânta de zor.

Cei şase muzicanţi, cântau pe rând toate ariile la modă, spre marea bucurie a publicului, care se îmbulzea la intrarea vastului cort.

Când cei trei cercetaşi sosiră, văzură pe Zomba, care, din înlăţimea estradei — întrecea cu capul pe clowni, — cerceta cu privirile în mulţime, trezind curiozitatea generală.

Il luau drept un artist al circului: ba chiar clownii se amuzau să-l tachineze cu glumele lor. Bunul negru râdea arătându-şi dinţii strălucitori; dar se încăpăţâna să nu se dea jos de oarece de acolo putea vedea pe stăpânii săi venind.

Când îi zări, începu să gesticuleze, să sară, să scoată strigăte formidabile de bucurie, apoi se repezi înaintea lor agitând în vârful degetelor un pătrat de hârtie.

— Iată locurile! O loje pentru stăpâni şi pentru Zomba, pentrucă Zomba nu vrea să lase singur pe tineri stăpâni.

— Bine ai făcut, Zomba! aprobă Raimond.

— O! eu nu vrea cheltuit banii stăpânilor. Eu dat însă încă o monedă de argint, fiindcă moneda de aur nu ajuns.

— Cum? Observă Marius. Ai mai pus bani de la tine? Dar nu trebuie să dai nici un gologan.

Şi zicând acestea, scoase din buzunar un pumn de monede, silind pe credinciosul servitor să le ia.

— O! voi buni stăpâni! buni stăpâni. Eu mult iubeşte pe voi!

Şi văzând, că era în zadar să mai protesteze, îşi puse banii în portofel. Cercetaşii îşi făcură loc prin mulţime şi se urcară pe estradă. Pe când voiau să intre în circ, văzură pe director înaintând şi întinzându-le mâna.

— Domnilor cercetaşi, am onoarea să vă salut! Vă rog să mă scuzaţi; am aflat prea târziu că loja era pentru dv. căci altfel aşi fi considerat ca o datorie să v'o ofer gratuit, ca omagiu pentru isprăvile dv. pe care le citesc totdeauna cu admirație. Sunt prea onorat de prezența dv.

E lesne de închipuit uimirea cercetașilor, auzind pe omul acela vorbindu-le în modul acela și cu cel mai pur accent italian.

— Dar, vorbiți perfect italienește, zise Raimond. Nu cumva sunteți un compatriot?

— Sunt spaniol, domnii mei, dar am trăit multă vreme în Italia. Și mi-am făcut debutul la teatrul Eden din Milano... Am cunoscut atâți artiști! Pe celebrul dv. Pascariello și-apoi pe celălalt care face atât de bine transformările...

— Fregoli, vreți să spuneți?

— Da, Fregoli!

— Atunci suntem între cunoscuți și am avut o idee minunată, venind aci astăseară!

Dar, cum lumea se îmbulzea la intrare, Romano se scuză și le ceru să-i permită să le ofere mai târziu, în loja lor, câte un pahar de șampanie.

— Fie și șampanie! zise Marius.

— Dar voi veni mai târziu, după numărul care se va juca pe la unsprezece.

Dar, Zomba, care se înebunea după spectacolele de circ, nu se putu abține de a nu-l întreba:

— Atunci la d-ta patronul circului? Și la d-ta face lucruri fenomenale?

Cercetașii se întoarseră brusc, vrând să-i facă o mică observație lui Zomba pentru indiscreția sa, dar directorul circului, îi preveni și imitând în mod comic pe negru îi răspunse, râzând:

— Vezi bine, amicul meu, și eu faci lucruri fenomenale! Eu urci pe trapez, eu ridici picioare în aer, eu mă ții cu picioare, cu mâini și cu limba.

— Cu limba?

Și negrul îl privi cu uimire și admirație. Dar, văzând că tinerii săi stăpâni zâmbeau neîncrezători, protestă:

— Nu, nu, nu cu limba! D-ta râde de bietul Zomba, domnule! Cu dinți, nu cu limba. Eu nu mai crede pe d-ta!

Cei trei cercetași râseră, târând pe fiecarul lor Zomba în circ, unde se instalară în loja lor, situată lângă intrarea artiștilor.

Toate locurile erau ocupate și băncile păreau ca se vor prăbuși sub greutatea spectatorilor, cari băteau din mâini și din picioare de nerăbdare.

Muzicanții intrară și ei și se așezară la locurile lor, deasupra intrării artiștilor. Apoi, intonară un marș.

Un cal cu șea și hamuri bogate intră în arenă și o tânără fată de vreo cincisprezece ani, în tricou roz, salută grațios publicul și apoi cu un salt ușor sări pe spinarea calului.

Câteva minute execută figuri, care smulseră publicului aplauze entuziaste, apoi ieși din arenă în mijlocul strigător de *bravo!*

Fu urmată de altă călăreață, care obținu acelaș succes.

Veniră apoi clownii cari distrară publicul cu jocurile și glumele lor ilariante. Se produseră și cei doi elefanți, admirabil dresați și o trupă de maimuțe. Apoi patru tineri — niște copii aproape, — executară pe bicicletă exerciții de echilibristică extrem de primejdioase, și, însfârșit, apăru omul schelet.

Era înalt de vreo doi metri, dacă nu și mai înalt și nu era mai gros ca un copil de cinci ani.

Purta pantaloni de culoare deschisă și o haină de mătase albă lipită pe corp, care lăsa să i se vadă foarte bine coastele, oasele dela brațe și dela mâini.

Nu era un spectacol desgustător totuși, ci comic; căci Swing, omul-schelet, avea un obraz mic cu o expresie surâzătoare.

După ce făcu înconjurul arenei, salutând în dreapta și'n stânga văzu pe August, un clown gros și gras care se travestise în femee, și ca să distreze publicul, se duse și îi oferi brațul. Formau astfel o pereche de un comic irezistibil și cei trei cercetași și Zomba se amuzară mai mult ca toată lumea.

Veselia negrului era tapajoasă, când aplauda, bătea și din picioare, și în mijlocul tăcerii generale, scotea adevărate urlete de bucurie, care atrăgeau privirile tutulor.

In mijlocul arenei se ridică o estradă circulară pe care se urcă un indian, sau pretins atare, — îmbrăcat cu o haină largă și lungă, pe cap cu un turban și purtând barba lungă și stufoasă.

Indianul ducea în brațe o cuvertură de lână pe care o puse la mijlocul estradei, așezându-se și el alături cu picioarele încrucișate, după moda turcească. Scoase de sub cutele hainei un fel de flaut și începu să cânte.

Acel instrument, un bambu lung de cincizeci de centimetri, producea un sunet straniu care părea că vine de departe deși era atât de aproape. Pe când indianul modula o arie stranie, neliniștitoare, se vedea pătura agitându-se și deodată apăru capul scârbos al unui șarpe negru. Și după acela un al doilea și un al treilea și, în sfârșit, un al patrulea. Cântecul indianului se accelera și cuprinși de un straniu neastâmpăr, șerpii se agitau, săreau, dădeau la o parte cuvertura, care se întindea peste toată estrada.

Acum cele patru reptile, lungi dela un metru, la un metru și jum., și groase cât brațul, dansau, se încolăceau între ele, se cățărau dealungul corpului vrăjitorului, încolăcindu-se în jurul gâtului, trecându-i peste cap și apoi scoborându-se iar pe pătura întinsă.

Cei patru clowni, cari erau în arenă, stau cât puteau mai departe și parcă s'ar fi temut să se apropie de indian.

Totuși căutau să distreze publicul care părea penibil impresionat de straniul spectacol.

Acel număr, în ciuda originalității sale, nu obținu succesul dorit.

Când indianul încetă de a mai cânta, șerpii se culcară singuri și el îi înveli în pătură pe care o luă în brațe eșind din arenă, urmat de câteva slabe aplauze.

Era vădit nemulțumit de succesul obținut, dar publicul păru că răsuflă când îl văzu dispărând.

— Mii de pipe! exclamă Marius. M'aș fi lipsit cu plăcere de a vedea numărul ăsta.

— Mi se pare că și majoritatea publicului e de părerea ta, observă Raimond.

Zomba protestă în felul său:

— Bun! Eu nu vrei atingi șerpii aștia! Mie nu place indian. Are ochi răi! Eu spus la domnul Romano!

— Ba să faci bine să taci și să nu te amesteci în afacerile nimănui! Ce te privește pe tine?

— Ba privește pe mine! Eu vrut plătește locul. eu vrei discut cu stăpânii, dar stăpâni nu voit.

— Bine,! zise Jan Bart, împăciuitor, dacă ții să exprimi domnului Romano opinia ta, fă cum crezi.

Și spectacolul continuă.

Fu adusă pe pistă cușca leilor pusă pe roate și îmblânzitorul Wellstock, în tunica sa strânsă pe corp, cu cismele înalte și cu cravașa în mână, salută publicul și intră în cușcă.

Câteva minute privirile îl urmăriră cu o atenție îngrijorată.

Lei răcniră, dar apoi executară toate comenzile îmblânzitorului lor. Când acest număr se termină în aclamările generale, fu rândul gimnasticilor.

Era o familie întreagă, care execută uimitoare exerciții de abilitate, suplețe și agilitate, în mijlocul unor aplauze frenetice.

Ultimul număr era acela al lui Romano, directorul.

Proprietarul circului care făcea rețete serale minunate, ar fi putut să nu execute acele exerciții periculoase în toate serile; dar celebritatea sa era atât de mare și meseria sa îi plăcea atât de mult încât nu voia să lipsească nici pe public, nici pe el însuși de această plăcere.

Pe când personalul circului ridica în mijlocul arenei trapezul zburător, inelele, scara de frânghie și diverse frânghii cu noduri, clownii făceau publicul să râdă cu tumbele și glumele lor. In timpul acelei pauze, intră în loja cercetașilor un băiat de la bar cu trei sticle de șamapnie și șase pahare. El spuse că era trimes de director și după ce așează totul pe o măsuță în mijlocul loji, se retrase discret, lăsând să intre pe o doamnă, care tocmai apăruse în prag.

— Domnilor cercetași, soțul meu vă roagă să-l scuzați, va veni ceva mai târziu, acum e numărul lui.

Era doamna Romano, o femee tânără și foarte simpatică.

In fiecare seară, când soțul executa periculoasele exerciții, publicul ar fi putut observa extrema paloare a bietei femei, care dintr'un colț al circului, nu-și mai lua ochii dela soțul său, suferind cea mai groaznică tortură.

De mult timp implora pe soțul său, pe care-l adora, să renunțe la acele periculoase exerciții și să se mulțumească numai cu direcția circului. El o liniștea râzând și spunându-i că nu i se întâmplase niciodată nimic și că nici nu i se va întâmpla.

Și totuși, în fiecare seară ea îndura acelaș chin. Și în seara aceea, în special, se simțea năpădită de o teamă inexplicabilă.

Cercetașii o invitară să ia loc, în așteptarea soțului său. Ea primi. Și vorbind, lăsă să se întrevadă teama de care era cuprinsă. Povesti apoi unele amănunte cu privre la soțul său.

Romano, tatăl, era de 50 de ani directorul unui circ imens care străbătea America de Nord și America de Sud și care de două ori trecuse Atlanticul pentru un mare turneu în Europa.

Fiind și ea călăreață de circ, fusese angajată și după câtva timp se căsători .cu fiul directorului.

Acesta din urmă, ambițios din fire, nesimțindu-se destul de stăpân rămânând cu tatăl său, îi ceruse autorizația să monteze un circ pe cont propriu.

Tatăl nu refuzase și văzând priceperea fiului său în afaceri, îi dase jumătate din trupă, cumpărându-i un material complet.

De câțiva ani, cele două circuri lucrau, ținându-se la distanță unul de altul spre a nu-și face concurență; dar tatăl și fiul se vedeau adesea și între ei domnea cea mai bună înțelegere.

In momentul de față Romano tatăl era la Conception și cele două circuri căutau să se apropie pentru ca tatăl și fiul să se poată revedea. Ba chiar, pentru a da o dovadă de perfecta lor înțelegere și amiciție, la Conception, trupa lui Romano fiul avea să dea concursul său la un spectacol al companiei lui Romano tatăl.

Și tânăra femee era veselă gândindu-se că se va regăsi cu acea trupă în care cunoscuse succesele sale de călăreață și unde era tatăl soțului său pentru care avea o profundă venerație.

Insfârșit, muzica începu să intoneze un marș.

Personalul de serviciu terminase de ridicat trapezul și toate accesoriile de gimnastică care trebuiau să servească directorului la executarea numărului său.

Și deodată, strălucitor în tricoul său alb, cu fluturi de aur, Romano fiul apăru în mijlocul arenei și salută publicul.

Era bărbat frumos; și dacă în frac avea aerul unui gentleman, oricine trebuia să admită că în tricou liniile pure și clasice ale corpului său de atlet bine proporționat, meritau admirația și chiar simpatia spectatorilor.

Fără voie aceștia erau imediat cuceriți de surâsul plăcut, de privirea dreaptă și de salutul mândru și amabil în acelaș timp pe care-l adresa publicului.

Aplauzele izbucniră pe când el făcea un gest aproape imperceptibil, soției sale și cercetașilor, și agățându-se sprinten de frânghia cu noduri se urcă până la trapez de care se prinse cu brațele și apoi se așeză cu o mișcare suplă.

Era acum aproape de pânza cortului, în mijloc, la o înălțime de douăzeci de metri. Incepu prin a executa pe trapez minunate figuri de o îndrăsneală și de o suplețe uimitoare. Insfârșit, se opri, pe când clownii, ca să-l lase să se mai odihnească, distrau publicul cu jocurile lor.

Cei trei cercetași profitând de acea pauză, voiau tocmai să reia conversația, când văzură pe doamna Romano privind cu un aer de dureroasă îngrijorare spre intrarea artiștilor.

In ochii ei treceau licăriri de spaimă și de ură în acelaș timp.

Și simțind privirea întrebătoare a tinerilor, ea exclamă:

— Vă rog să mă scuzați, dar în clipa asta mi-e îngrozitor de frică.

— Frică de ce? întrebă Raimond.

— O! nu vă pot explica! Dar, uitați-vă colo, în colțul acela...

Și arătă cu degetul întins oribila figură al lui Fakino, îmblânzitorul de șerpi.

— Iată un om pe care îl detest. Il vedeți rezimat de frânghia, care susține bara de care sunt atârnate aparatele de gimnastică!

Se opri, ne mai îndrăsnind să continue.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Marius.

— Vreau să spun, zise ea, căutând cuvintele, că n'aș vrea ca omul acela să stea acolo. Ar fi deajuns ca frânghia să nu fie destul de bine întinsă, ca să se întâmple o nenorocire. Intelegeți, ar fi deajuns un lucru de nimic pentru ca totul să se răstoarne și soțul meau deasemenea!

Se cutremură la acel gând.

— Din nefericire e chiar așa. Dar sper că nimeni nu se va tinge de acea frânghie!

Și ca să liniștească pe biata femee, Marius adăogă:

— Vă speriați fără motiv, scumpă doamnă. Dacă vă putem fi de folos, suntem gata să rugăm pe soțul dv. să renunțe de azi înainte la aceste periculóase exerciții. Câștigați destul și aveți un personal destul de numeros în trup dv. chiar și fără acest număr.

Dar, s'ar fi zis că tânăra femee n'auzea.

Bărbatul său executa acum, colo sus, cu inelele, acrobațiile cele mai periculoase.

Privirile bietei femei mergeau de la soțul său la capătul de jos al frânghiei de care îmblânzitorul de șerpi se rezima cu un aer indolent, părând că urmărește exercițiile directorului său.

Omul schelet se apropiase și el ca să privescă spectacolul din toate serile.

Și Zingola, omul torpilă, care nu se produsese, era alături de dânșii.

Dar când tânăra femee zări acel trio, sări în picioare ca și când ar fi vrut să se repeadă la dânșii.

— Oh! oamenii aceia! câteși trei împreună!

— Dar ce aveți! Și, instinctiv, Marius vru s'o oprească.

Ca și când ar fi fost cuprinsă de o spaimă neînțeleasă, ea încercă să se stăpânească și se așeză murmurând:

— O! oamenii ăștia, îmi inspiră groază!

Marius, care de câteva minute căuta să ghicească motivele de teamă ale doamnei Romano și îi urmărea privirile, fixă pe cei trei oameni de lângă frânghie.

— Desigur, își zise el, ar fi deajuns o tăietură de cuțit, sau chiar să se desfacă puțin nodul frânghiei pentru ca acrobatul să fie precipitat în arenă!

Dar nu erau motive plausibile, — după câte'și închipuiau cercetașii, cel puțin, — de necaz, sau de ură, care să explice un asemenea delict.

Și soția directorului nu se hotăra să vorbească mai lămurit.

Numărul era pe sfârșite. Acrobatul trebuia să se ție cu piciorul de trapez, să dea drumul mâinilor și să descrie în aer o mișcare de rotațiune. Era excesiv de perciulos; muzica se oprea pe când ochii spectatorilor rămâneau ațintiți asupra acrobatului.

Fu o clipă de emoție intensă. Romano introduse un picior într'un inel de fier, dete drumul mâinilor și cu capul în jos, cu brațele întinse imprimă corpului său o repede mișcare rotativă. După câteva secunde se opri. Dar frânghiile răsucite se desfăcură și mișcarea se repetă în sens contrar.

Aplauzele frenetice izbucniră din toate părțile și orchestra atacă un marș îndrăcit, când, deodată, pe neașteptate, un strigăt spăimântător se înălță din mijlocul acelei mulțimi în delir. Se auzise deodată o trosnitură de lemn rupt și acrobatul căzuse ca o piatră din vârful circului pe nisipul arenei.

Din toate părțile lumea năvălea nebună, pe când d-na Romano leșina, strigând:

— Bărbatul meu!

Și Marius repezindu-se ca s'o susție, o auzi murmurând aceste cuvinte:

— Asasinul! Frânghia!

CAPITOLUL II

Cuşca leilor

Reprezentaţia circului Romano se terminase cu acest dramatic incident; şi pe când se transporta rănitul, — poate chiar mort, — la vagonul său, care era cel mai mare şi cel mai bine amenajat din toate, publicul se risipea întristat, căci toată lumea simpatiza pe excelentul acrobat. Târziu de tot, mulţimea staţiona în jurul vagoanelor, — cufundate acum în întuneric, — aşteptând să afle ştiri.

Cei trei cercetaşi, — pe când Zomba transporta în braţele sale viguroase până la vagonul său pe sărmana soţie a directorului, — se precipitară printre primii la rănit şi, făcându-şi loc prin mulţime, cu precauţiuni infinite, îl transportară pe patul său.

Tânăra doamnă Romano îşi revensie din leşin şi tare acum, când trebuia să îngrijească de soţul său, sta dreaptă la căpătâiul patului pe care-l pregătise chiar ea şi pe care fusese întins corpul inert.

Cei trei cercetaşi, deprinşi cu pericolele, făcură imediat ceeace era necesar şi desbrăcară pe rănit spre a-l examina.

Raimond se plecă şi-i ascultă inima.

— Bate! Deci, nu e mort.

Marius luase un lighian pe care 'il adusese d-na Romano şi cu un şervet spălă rănile şi le pensulă apoi cu tinctură de iod spre a le dezinfecta.

Când termină, nu se putu opri de a nu murmura:

— Cred că rănile, dacă nu sunt mortale, sunt totuşi foarte grave.

Instinctiv, căută din ochi pe Jan Bart, ca să-l roage să se ducă după un doctor.

Dar, Jan Bart nu aşteptase să-i spuie şi eşise după ce aflase dela d-na Romano că doctorul obişnuit al companiei nu mai făcea parte de câtva timp din ea şi, că din neglijenţă nu fusese înlocuit.

Peste un sfert de oră se înapoiă cu un medic.

Il găsise, intrând întro cafenea deschisă la ora aceea, unde spectatorii circului întârziaseră, comentând accidentul și unde ceruse adresa unui doctor. Un domn eșise din mulțime și întinzându-i o carte de vizită, se prezintase:

Doctorul Campiellio

Fusese în circ când se îmtâmplase nenorocirea, dar nu se prezentase, crezând că era vreun medic al companiei.

Doctorul Campiellio examină cu minuțiozitate pe rănit. Și când biata femee zise:

— Doctore nu-mi ascundeți adevărul.

— Doamnă, răspunse el, bărbatul dv. are un picior rupt, un braț dislocat și poate și leziuni interne la stomac. Dar, sper totuși că-l voi salva.

Dacă, în cursul nopții, febra pe care o are nu crește, atunci, poate, va scăpa. Dar, bine înțeles, nu va mai putea face pe acrobatul.

— O, doctore, vă jur, că nici nu va mai încerca măcar!

Apoi, căzând în genunchi, cu ochii plini de lacrimi și cu mâinile împreunate, se rugă:

— Doctor! doctore! salvați-l.

In momentul acela se auzi dintr'un leagăn un scâncet de copil.

Și mama, cu un gest spontan, întinse brațele spre dânsul:

— Doctore, salvați-l pentru copilul nostru!

Medicul, mișcat, încercă s'o liniștească și cei trei cercetași se uniră cu el.

— Haideți, doamnă, zise Marius, aveți încredere în noi. Am mai văzut cazuri mult mai grele!... și vă asigurăm că doctorul îl va salva! Și dacă prezența noastră va poate fi de folos, noi nu vă vom lăsa cât timp veți avea nevoie de noi.

In timpul acesta Zomba sta nemișcat întru'n colț. Dar, cum copilașul care avea vre-o doi ani, continua să plângă se duse la el, îl luă în brațe, ridicându-l în aer și arătându-i dinții albi, ca să-l facă să râdă, îi strigă:

— Tu nu plângi! tu stai bun! Și ținându-l în brațe îl făcu atâta să joace și să salte încât copilașul începu să râdă.

Doctorul plecă, după ce dete tinerilor instrucții precise pentru noapte.

La un moment dat, voiră să se retragă, temându-se să nu fie indiscreți, dar tânăra femee protestă:

— Nu, nu, nu mă lăsați! Am motive foarte grave ca să vă rog să nu mă părăsiți. Dac'ați ști ce teamă mi-e să rămân singură!

Cei trei cercetași fură surprinși de această mărturisire, deşi Marius bănuise ceva, când erau în loje, văzând îngrijorarea bietei femei. Şi se gândiră la cei trei oameni, strânşi lângă frânghia fatală în clipa în care se rupsese.

Marius, nerăbdător să aibe explicaţii mai precise, pe când rănitul se repauza, îşi permise să întrebe pe tânăra femee:

— Doamnă, am rămas cu toată plăcerea în noaptea asta aci, cu speranţa că vom putea să vă fim de folos. Dar, de vreme ce ne faceţi cinstea să ne priviţi ca pe nişte prieteni, dacă aveţi vreun motiv de teamă, ar trbui să ni-l spuneţi.

Extrem de palidă şi de obosită, biata femee, stând într'un fotoliu, lăsă să treacă vreo câteva secunde înainte de a răspunde.

Apoi, întorcându-şi privire de la figura contractată de suferinţă a soţului său, privi pe tineri:

— Da, zise, ea, cred că a venit momentul să vorbesc. Ştiţi, poate, şi dv., că în trupele noastre ambulante nu domneşte totdeauna cea mai desăvârşită înţelegere; ba chiar se întâmplă adesea să fie motive de ură din invidie sau din alte pricini.

Dar acești trei oameni, pe cari îi bănuiesc şi pe cari i-am angajat numai de o lună sau două, ne-au arătat dela început o antipatie vădită.

Şi totuşi, bărbatul meu, care e un om cumsecade, i-a angajat în condiţii bune şi n'au avut niciodată motiv să se plângă de noi; sunt cei mai bine plătiţi din toată trupa. Şi chiar şi ceilalţi artişti se plâng de dânşii...

— Inţelesesem, întrerupse Marus, că era ceva anormal; dar nu văd unde vreţi s'ajungeţi.

— Domnilor, am convingerea, că unul din aceşti oameni, sau câteşi trei, sunt răspunzători de accidentul de astă seară.

— Ce vreţi să spuneţi? întrerupseră, împreună, cei trei tineri.

— Vreau să spun că pe când soţul meu executa pe trapez exerciţiile sale, am văzut pe cei trei oameni stând lângă frânghia, care susţine trapezul de la mijloc.

— Şi credeţi că...

— Cred că frânghia fusese pregătită de ei trei sau de dânsul!...

— De Fakino! îmblânzitorul de şerpi, întrebă repede Jan Bart.

— Da!

Urmă o tăcere de câteva secunde şi, ca şi când ar fi regretat c'a vorbit, tânăra femee adăogă imediat.

— Am făcut rău c'am vorbit, căci n'am dovada a celor ce spun! N'aşi voi să calomniez pe un nevinovat.

Marius se ridică brusc și eși din vagon, zicând cu simplicitate:

— Așteptați-mă.

Raimond și Jan Bart, ghicind intențiile camaradului lor, tăcură, pe când tânăra femee, respectând tăcerea lor, prepara doctoria pe care trebuia s'o dea la fiecare ceas soțului său.

După o jumătate de oră, Marius se înapoiă.

Ținea în mână o bucată de frânghie. O asvârli pe masă, strigând:

— Doamnă, aveți dreptate! S'a încercat să asasineze pe soțul dv.

Și văzând privirile întrebătoare ale celor prezenți, adăogă:

— Vedeți aci cele două capete ale frânghiei rupte, pe care am tăiat-o și vedeți locurile în care s'a rupt. Fusese tăiată mai dinainte cu un cuțit și nu ne mai rămâne altceva de făcut să aflăm pe vinovat.

— Ie Fakino, declară d-na Romano.

— Fakino, sau Zingola, sau Swing, zise Raimond. Erau câteși trei lângă frânghie!

— In orice caz, observă Marius, acum fiți sigură că nu vă vom părăsi până ce nu veți fi afară din pericol.

Dar, ia spuneți-ne, care e motivul care a împins pe acești trei oameni la asasinat, dacă în adevăr ei au fost?

— Dar, nici eu nu știu!

Marius întrebă:

— Ce credeți de Zingola, omul torpilă? Ce motiv de ură poate avea împotriva soțului dv.?

— Se plângea mereu că nu e destul de bine plătit. De sigur, face un joc periculos și n'are un salariu mai mare ca al celorlalți, soțul meu i-a dat libertatea să rezilieze contractul dacă găsește un angajament mai bun.

— Și omul schelet?

— Acesta nu se înțelege cu nimeni! Urăște pe toți, deși toți îi sunt bine voitori. E rău, viclean, artăgos și de mai multe ori soțul meu a vrut să se lipsească de dânsul. Ar fi trebuit s'o facă.

Cât pentru Fakino, e o chestie mai lungă. El a fost pe vremuri conducătorul unui circ, care a dat faliment, căci omul ăsta are toate viciile. E și bețiv și inspiră repulsiune întocmai ca și reptilele sale.

—Ați spus, zise Raimond, că Fakino a fost director de circ ?

Iată un motiv de ură împotriva patronului său, căruia trebuia să-i fie subaltern, după ce comandase și el altădată !

Marius conchise.

— Pentru un moment nu putem explica nimic. Dar e incontestabil că a fost o încercare de asasinat. Vom căuta să aflăm pe vinovat.

Pe când acestea se petreceau în vagonul directorului, în jurul și chiar pe acoperișul vehiculului se petreceau lucruri extraordinare.

Dacă unul din tineri ar fi eșit atunci înarmat cu un revolver, probabil c'ar fi tras fără milă asupra lui Swing, omul-schelet, care întins pe acoperiș, subțire și lung ca o trestie, scotea capul în afară ca să vadă ce se petrece în interiorul vagonului; sau asupra lui Fakino, îmblânzitorul de șerpi, care, stând dedesubtul vagonului spiona printr'o crăpătură a podelei.

Cât pentru Zingola, omul-torpilă, se învârtea dela un vagon la altul ca s'asculte cele ce se spuneau și să raporteze complicilor săi.

Până la o oră înaintată, celelalte familii de artiști, care țineau la patronul lor, veniră să se intereseze de starea sa, rămânând în mod discret la ușă. Apoi, toate luminile se stinseră și nu rămaseră sculați decât cei trei mișei, cari se strânseseră într'un colț întunecos al unui mare cort sub care era cușca leilor.

— Lovitura a dat greș! începu Zingola.

— Aida-de! zise omul-schelet. Nu mai scapă!

— Și dac'o scăpa, vom reîncepe! conchise Fakino.

— In tot cazul, cei trei tineri nu-mi inspiră nici o încredere. Vă spun sincer că-i urăsc tot atât cât și pe director și, dacă se încăpățânează să rămâie aci, vai de ei! Voi ce spuneți?

— Suntem de aceeași părere! Dar e probabil ca mâine să plece.

— Nu e de loc probabil, ba dimpotrivă! declară Fakino. Ați auzit pe patroană! Ii e frică și mă acuză pe mine.

Swing adaogă:

— Și ei i-au promis să rămâie ca să ne dea pe față.

Urmă o lungă tăcere.

Fakino se apleacă spre tovarășii săi.

— Sunt furios că am dat greș, așa că dacă mi s'ar mai prezinta prilejul în noaptea asta, ași reîncepe.

Ați fi de părerea mea?

— Fără îndoială. Căci aci n'avem nimic bun de așteptat și cu cât vom șterge-o mai curând cu atât va fi mai bine pentru noi.

— Știți, observă Zingola, că patroana are la ea o sumă frumușică?

Dac'am putea găsi un mijloc de a-i îndepărta pe toți și de a pune mâna pe casa de bani. Din partea patronului nu mai avem nimic de temut și dac'am vrea să-i facem definitiv de petrecanie, n'ar zice nici „uf".

— Vă vine lesne să vorbiți! zise Fakino. Uitați că cei trei cercetași nu se depărtează nici un pas? Afară numai dacă n'am întrebuința un anumit mijloc.

— Și care, întreba Swing?

— Șerpii tăi?

— Tăcere! N'a sosit încă momentul! Dar în clipa aceea auziră pași lângă dânșii; speriați, fugiră, întrebându-se ce putea fi.

Pela trei de dimineață, ruptă de oboseală, doamna Romano ațipise în fotoliu. Cei trei cercetași veghiau și Zomba, după ce legănase câtva timp copilul, care acum dormea liniștit, sta în picioare îndărătul stăpânilor săi, dezolat de inerția la care era constrâns.

Marius văzându-l atât de amărât, îi zise:

— De ce nu te duci să te culci, Zomba?

— Eu nu vrei lași cercetași. Cercetași nu dormi, nu dormi nici eu.

— Ei bine, fiindcă cercetașii sunt stăpânii tăi, pot să-ți dea ordine. Să ne faci deci, plăcerea s'o ștergi de aci, să-ți cauți un colțișor și să te culci.

— Eu vrei fii de folos la ceva! replică Zomba. Eu vreți ajuți stăpâni războine pe [illegible] Romano.

— Și ce vrei să faci? replică Marius.

Pentru un moment nu e nimic de făcut. Dac'o fi nevoe te chemăm noi. Deocamdată trebue să te odihnești ca să-ți refaci puterile.

— Voi vreți gonești fă mine și eu vrei faci ceva!

— Nu vei face nimic, îți interzic. Zise Marius râzând. Du-te de te culcă. Noapte bună.

Zomba eși cu capul plecat și el era acela care pătrunsese în cortul unde cei trei nemernici complotau în umbră.

Rămase acolo, sau eși? Cine știe!

Dar, puțin după aceea, atrași de colțul acela tăinuit, conspiratorii se întorseseră să comploteze.

In vagonul directorului ce trei cercetași veghiau, neputând dormi. Marius se sculă deodată și eșind se duse să se plimbe puțin printre vagoane, în special pe lângă acelea de unde se zărea eșind o rază de lumină.

Știa că cei trei indivizi dormeau afară din vagoane și voia să-i descopere ca să audă cele ce-și spuneau.

Zări cele trei umbre și le dete târcoale, dar cum nisipul scârția sub picioare nu îndrăsni să se apropie.

In clipa aceea leii răcniră. Profitând de zgomotul acela, cercetașul se apropiă la câtiva metri numai de cei trei indivizi. Aceștia se întorseseră, îl văzură și înainte ca el să fi avut timpul să fugă îi săriră în spinare, într'o clipă Marius era legat, astupat la gură și întins la pământ.

— L'am prins! zise omul-torpilă ce facem cu el?

— Dar, observă Swing mi se pare că ne-am pierdut timpul, legându-l. N'aveți vreun pumnal ca să-l expediem mai repede?

— Nu, nu, zise Fakino, am eu o idee mai bună.

— Care?

— Să-l asvârlim în cușca leilor. n'ați auzit cum răcneau adineaori? Desigur că le e foame! Blestematul acela de patron nu le dă demâncare? Ei bine, le vom da pe oaspeții săi; ajutați-mă, prieteni!

Și cei trei asasini, apucară pe tânăr, care, amețit de pumnii pe care îi primise, nu înțelese, n'auzi, nu văzu nimic! Il duseră până la cușca acoperită cu o mușama ca să apere animalele de umezeala nopții. Unul din cei trei mizerabili, ridică mușumaua întrun loc unde se desfăceau două zăbrele, lăsând un spațiu liber cât să treacă un om. Deschiseră acea trecere și în umbra împinseră corpul nefericitului tânăr, apoi rânjind între ei, închiseră la loc zăbrelele.

Leii, răcniră puternic; speriați cei trei bandiți se deteră la o parte.

Dar în momentul acela Zingola se uită la cușcă și ceva, asemenea unei ghiare trecu prin mușama rupând-o și i se abătu pe piept.

Banditul scoase un urlet și căzu. Cei doi complici se eclipsară, fără să se gândească măcar să-l ajute.

Leii răcneau furioși pe când toți alergau din toate părțile, Jan Bart și Raimond fură primii. D-na Romano, îngrozită la gândul că unul din valoroșii cercetași era în primejdie se precipită și ea afară, astfel că pentru câteva minute vagonul fu lăsat singur.

Fakino, lăsând pe Swing s'a șteargă, avu curajul să dea târcoale vagonului directorial cu speranța să poată da vre-o ultimă lovitură.

Intâmplarea vru ca patroana să iasă și să lase pe soțul său singur. Rănitul dormea și Fakino se repezi la casa de fier. Nu era greu s'o forțeze și izbuti imediat. Iși înfundă în buzunare un pachet de bancnote și era să ridice cuțitul asupra directorului, când auzi un zgomot.

Abia avu timpul să iasă.

Raimond și Jan Bart abia eșiseră și își daseră seama de imprudența de a lăsa singur pe rănit și Raimond spuse prietenului său:

— Du-te singur și vezi ce se petrece, eu mă duc lângă dânsul.

Și întorcându-se, văzu o umbră strecurându-se afară din vagon.

Era Fakino, care punându-și mâinile pâlnie la gură avu îndrăsneala să-i strige:

— Ei! du-te de-ți caută prietenul în cușca leilor. Il vor învăța să se amestece în afacerile altora.

Furios, abătându-se pentru prima oară dela linia de conduită pe care și-o impusese de a nu trage niciodată primul asupra nici unui inamic, Raimond trase în direcția fugarului fără să-l lovească.

Apoi, așteptă, plin de îngrijorare, neputând părăsi vagonul nici chiar cu prețul vieții lui Marius.

Jan Bart se repezise la cușcă, și dând la o parte învelitoarea de mușama, scoase lampa electrică luminând interiorul. Văzu atunci ceva sublim.

Pe podeaua cuștii sta întins Marius, leșinat, pe când Zombi îngenunchiat lângă dânsul, îi da îngrijiri.

Văzând pe Jan Bart, strigă:

— Nu rău! nu rău! stai bun!

Marius scăpat!

Leii băeți buni și nu mănânci pe Marius și pe Zomba!

— Nenorocitule! Ii văd, stau să se repeadă asupra voastră.

— Stai bun, stai bun! nu ai frică! Eu tras grila desparte leii! Nu-i pericol!

Cu o mișcare bruscă Jan Bart scoase bara care închidea intrarea și sări în cușcă.

Pe când toți artiștii se îngrămădeau în jurul lor, Marius, care-și revenise în simțiri, fu scos afară din cușcă.

— Explică-mi odată, cum te găsești cu Marius în cușca leilor?

— Eu vrut dormi într'un colț liniștit și supraveghezi cei trei bandiți, eu gândit atunci, loc prea mare pentru lei și împins leii în fundul la cușcă cu grila de fier pentru despărțit! Eu stat foarte bine singur în colț! Și văzut trei canalii luat Marius, legat și asvârlit înăuntru. Dar eu fost înăuntru pentru salvat stăpânul!

— Ai făcut tu asta?

— Da, eu făcut asta!

— Da și eu făcut alta. Leii nu ești rău, eu luat locul lor și făcut ce fac leii! Eu înfipt ghiare în inima la Zingola!

Și bunul negru arătă cadavrul.

— Vedeți, stăpâne? Eu ai laba lungă! Eu trecut brațul prin zăbrele, și lovit pe el! Eu nu pare rău.

Marius, cu ochii plini de lacrimi zise:

— Zomba nu m'ai ascultat.

Iți spusesem să te duci să te culci! Dar, n'are aface, te iert, ești un brav!

Și, în fața tutulor, sări de gâtul bunului negru și îl îmbrătișă din tot sufletul.

CAPITOLUL III

Cei trei cercetași directori de circ

— O pernă sub cap, una sub brațe și veți vedea ce bine o să stați, domnule Romano!

Dar, mai întâi, luați-vă doctoria! Știți că doctorul a ordonat-o și trebuie să ne conformăm întocmai prescripțiilor sale.

Mii de pipe! sunteți alb și roz ca o floare!

— Mulțumesc, amicul meu! zise rănitul mă simt mai bine și putem discuta.

Și rostind acele cuvinte, avea un aer grav, acel bolnav de patru zile, salvat ca prin minune de doctorul Campiello.

Soția sa care-i surprinse privirea avu aerul să-i spuie:

— Vrei să mă retrag?

El înțelese și îi spuse:

Nu, rămâi Giannina!

Și văzând că se așază lângă cercetași ca să asculte, reluă.

— Amici mei pe când voi credeați că eu dormeam și că n'auzeam nimic, eu auzeam totul și știam tot ce s'a întâmplat în timpul acestor patru zile.

— Mii și milioane de pipe! exclamă Marius, nu s'a petrecut nimic! Numai că artiștii d-voastră, lipsiți de directorul lor au suspendat reprezentațiile, dar vă veți repune repede pe picioare. La prima reluare a spectacolelor dv. veți avea un public extraordinar, așa că vă veți reface imediat. Iată tot ce s'a întâmplat.

— Nu, nu e tot. Am fost furat. Și nu mai e un gologan în cassa.

Și dacă artiștii mei n'au mai lucrat, e din pricină că n'au fost plătiți, iată adevărul!

— Nici un gologan în cassă? întrerupse Marius. Vă asigur, că vă înșelați! Când veți vrea să plătiți artistii veți avea câți bani veți voi.

Romano privi pe cei trei tineri, cari zâmbeau

Ii privea surprins, căci nu înţelegea.

Şi totuşi auzise bine pe tineri vorbind despre hoţ şi combinând planuri pentru prinderea lui.

Ştia că nu visase, că nu era un joc al delirului său.

— Dar atunci? întrebă pe soţia sa. Explică-te Giannina! Nu înţeleg nimic!

Soţia sa nu părea mai puţin surprinsă.

— Dar, nici eu nu înţeleg. Intr'adevăr, ne-au furat şi n'am putut plăti artiştii. Am vrut să-ţi ascund acest lucru şi împrejurările în care s'au petrecut, până ce vei fi în condiţii de sănătate mai bune. Dar de vreme ce ştii, trebuie să-ţi spun şi de fuga lui Fakino şi a lui Swing, şi că Zingola a fost ucis.

— Ştiu, şi nu-l plâng, era un scelerat.

Un fel de furie făcu să-i strălucească ochii.

— Trei mizerabili! Şi cum mă urau oamenii ăştia!

— Ei bine, nu vă mai gândiţi; gândiţi-vă acum numai la sănătatea dv.

Bravii tineri se feriră să-i spuie că fusese victima mişeliei lui Fakino, care tăiase frânghia trapezului.

Nu mai era nevoie să-i mărească supărarea, compromiţându-i astfel vindecarea.

Romano reluă:

— Atunci, de patru zile artiştii sunt în repauz forţat? E prima oară când circul Romano nu dă reprezentaţii patru zile dearândul.

Cum voi face ca să plătesc trupa?

— Dar, nu v'am spus! replică liniştit Marius. Chemaţi-i ca de obicei şi plătiţi-le. Vreţi să faceţi aceasta chiar acum?

Romano nu înţelegea şi se întreba dacă milanezul nu voia cum-va să-şi bată joc de dânsul. Dar momentul ar fi fost rău ales şi el nu-şi putea închipui că Marius ar fi fost capabil de o astfel de glumă de prost gust.

Raimond atunci, zise surâzând:

— Iată, d-le Romano. Nu vă putem ascunde că aţi fost furat. Dar uitaţi c'aveţi în noi nişte prieteni. Suntem bogaţi şi gata să v'ajutăm. Avem aci cele şaisprezece mii de franci, le vreţi?

Romano nu răspunse imediat. Dar, când răspunse era mişcat şi întinse mâna tinerilor.

— Mulţumesc! bravii mei băeţi? Mulţumesc! Dar, nu primesc cele şaisprezece mii de lire, nu primesc decât jumătate ca să dau un avans cari, sunt sigur, nu vor refuza să dea

M'aţi îngrijit c

vreau să abuzez şi d

— Dar nu ab

acești bani, fiindcă avem încredere în dv., fiindcă afacerile dv. sunt excelente și ne veți putea plăti foarte ușor.

— Nu, zise surâzând Romano, îmi oferiți șaisprezece mii de franci, fiindcă aveți inimi bune și fără să vă gândiți măcar, dacă voi avea sau nu să vă plătesc.

Sunteți adevărați prieteni, dar v'o repet, nu vreau să abuzeze de generozitatea dv.

Vă iau opt mii de franci ca împrumut.

Dar, liniștiți-vă. Dacă țineți atâta să-mi faceți un serviciu, vă cer un altul care e cu mult mai mare de cât cei opt mii de franci pe cari îi refuz.

—Vorbiți, răspunse Jan Bart. Suntem la dispoziția dv.

— Pe toți dracii! Suntem până la moarte adăogă Marius, sau cel puțin până ce vă vom scăpa de acești doi răufăcători!

Nu mai sunt în trupa dv., dar se zice că se învârtesc prin prejur. Artiștii dv. i-au surprins dând târcoale în jurul vagoanelor.

— Adevărat? întrebă Romano. Fakino a fost văzut, dând târcoale pe-aci?

— Dar, n'are nici o importanță! zise Raimond. Paznicii stau de pază ziua și noaptea și gloanțele revolverelor noastre îi țin la distanță.

Ce vă temeți că vă pot face?

— Cu oameni de felul ăsta și mai ales cu indivizi ca Fakino te poți aștepta la orice. Și-a luat cu el și șerpii?

— Desigur!

Fugind, avea încolocită în jurul corpului acea oribilă pătură în care se ascund scârboasele bestii, de care pare că nu se desparte nici odată.

— Temeți-vă amicii mei să nu se despartă de ei ca să ni-i dăruiască nouă! Iată de ce mă tem de acel individ. Nu voi putea fi liniștit până ce nu va fi mort, sau foarte departe de aci!

Acele patru bestii sunt extrem de primejdioase. El face din ele ce vrea, fiindcă le amețește. Dar, dac'ar voi să se servească de ele ca să-și răzbune, ar fi îngrozitor, credeți-mă.

— Haide, domnule Romano! protestă Jan Bart. Slăbiciunea fizică vă face să exagerați teama. Nu trebuie să vă preocupați atâta de asta.

— Mii de pipe! exclamă Marius, când vă vom fi scăpat pentru totdeauna de acest scârbos individ, nu ne vom sinchisi de șerpii lui, credeți-ne; nu ne sperie patru, am avut deaface cu un număr și mai mare de reptile.

[illegible]

reți un serviciu:

Primesc împrumutul de opt mii de franci și vă mulțumesc.

Dar, asta nu e tot. Știți că-mi administrez singur circul și că trebuie energie ca să conduci patruzeci de persoane, bărbați și femei cu caracterul mai mult sau mai puțin fantastic și original! Și totuși, circul Romano nu poate să-și suspende reprezentațiile. Turneul său prin Uruguay trebue să se facă așa cum a fost proectat.

Dar, biata mea soție, cu tot devotamentul ei nu poate să se substitue în acest rol atât de greu.

Vreți să mă ajutați dv.?

Tinerii se priviră și surâseră.

— Mii de pipe! cei trei cercetași directori de circ, nu e un lucru banal!

— De ce nu? observă Jan Bart. Din moment ce e vorba de o faptă bună nu-mi displace.

Cât pentru Raimond, vrând ca rănitul să-și spuie tot gândul, îl întrebă din nou:

— Și care va fi rolul nostru?

— Dacă primiți să mă înlocuiți pentru două sau trei săptămâni, adică până mă voi pune iar pe picioare, veți avea putere deplină.

Știu că nu v'ați găsit niciodată în asemenea mediu, dar cu inteligența și agerimea dv. veți eși ușor la capăt.

Știu că pretențiile mele sunt mari; cei trei cercetași, cari au cucerit lumea cu faptele lor, cari s'au acoperit de glorie pe apă, în aer, pe pământ, ar părea că decad oarecum ocupându-se de afacerile unui circ.

Raimond îl întrerupse.

— Dar ce tot vorbiți de decădere! Cei trei cercetași au putut face cele ce spuneți, dar nu vor crede că se înjosesc ajutând pe un om cumsecade ca dv. Toate meseriile sunt bune: dv. vă câștigați pâinea în mod cinstit, putem deci fără scrupule deveni asociații dv., sau cel puțin loc țiitorii dv. în timpul când sunteți bolnav.

— Mi de pipe! Dar așa ceva n'avusesem încă în aventurile noastre! Ne-am înțeles, vom conduce circul dv.

— Dați-ne numai câteva indicații.

— Mai întâi e indispensabil să chemăm artiștii și să-i plătim.

— De acord, dar nu le veți da decât jumătate din ceeace li se cuvine.

— Bine, reluă Marius. Vom face cum vreți și pe urmă vom organiza viitoarele reprezentații și veți vedea ce succes vom obține! Vom da douăzeci de spectacole în șir și vom face rețete fabuloase, veți vedea!

Rănitul zâmbi la cuvintele liniștitoare ale lui Marius.

— E imposibil să dăm aci mai mult decât vre-o două reprezentaţii, circul trebuie să-şi urmeze itinerariul: Coa-Cuaju, San Jonquim, San Estanislas, San Pedro pentru a ajunge la Conceptiòn.

Trebuie să fim în acest din urmă oraş până'n cincisprezece zile, ca să ne întâlnim cu tatăl meu, care după cum ştiţi, conduce alt circ cu acelaş nume. Şi apoi avem de aranjat afaceri importante împreună, schimburi de artişti, pentru cari e neapărată nevoie să nu întârziem.

— Inţeleg, aprobă Raimond. Dar pentruca afacerile să fie bine conduse trebue să ne împărţim munca; şi dv. ne veţi conduce din patul dv. Iată ceeace vă propun.

Marius se însărcinează cu artiştii, va supraveghea repetiţiile şi prezenţa la ora spectacolului.

Jan Bart se va ocupa de întreţinerea cailor şi a tutulor animalelor circului; apoi de afişaj şi de programe şi de conducerea întregului personal ne artistic.

Eu voi avea grija încasărilor şi a cassei de bani.

Zomba care de când cu frumoasa lui faptă din cuşca leilor îşi căpătase stima şi dragostea soţilor Romano, apăruse în pragul uşei de câteva minute.

Şi auzind cum se împărţeau atribuţiile fiecăruia, vru să-şi ia şi el partea sa de răspundere.

— Dar Zomba ce face? Zomba vrei şi el ceva.

— Nu te teme, vei avea şi tu o însărcinare! îl linişti Marius.

In toate serile, în timpul reprezentaţiei vei supraveghia mulţimea ca să nu se strecoare Swing sau Fakino.

— Stai bun! Stai bun! eu eşti mulţumit. Dar, vrei să ai totdeauna baston gros la mine ca să rupi botul la mişeii; eu n'ai frică de şerpi cu baston în mână. Eu ai mâna mare şi poţi strivi şerpii cu ea...

— Bine, bine! Vei face ce vrei. Striveşti cât pofteşti şerpii şi dacă sunt şerpi-boa, ţi-i poţi pune la gât.

Şi acest nevinovat joc de cuvinte făcu pe toţi să râdă. Dar Raimond se sculă de pe scaun.

— Şi acum, repede la lucru. Astăseară chiar, circul Romano trebue să dea o reprezentaţie. Şi va fi o serată de gală. Amici mei! aţi auzit ce aveţi de făcut. Eu voi chema artiştii ca să le plătesc.

Romano sugeră:

— Chemați imediat pe Fib băiatul de la grajd, care e și servitor; el are însărcinarea să adune artiștii.

Fiind vorba de luat bani, vor veni imediat, și eu vă voi prezenta ca directori, la ordinele cărora vor trebui să se supuie.

După o jumătate de oră artiștii întruniți aflară noile dispoziții și primiră cu plăcere noua situație, de oarece tinerii își câștigaseră simpatiile generale.

Nimic nu fu neglijat pentru a pregăti spectacolul de seară, nici chiar cortegiul pe străzile orașului, pe care Jan Bart îl conduse cu o deosebită atenție.

Și fu o serată de gală cu o rețetă de mai multe mii de franci.

Raimond, care controla cu bucurie dindărătul cassei această afluență de bani, se felicită pentru noul său rol. Dacă reprezentația continua astfel, fără alte incidente însărcinarea ce-și luase se dovedea nu numai folositoare, dar și plăcută.

Spectacolul merse bine și publicul pe care ziarele îl informase de dispariția celor trei artiști suspecți nici nu reclamă, nici nu regretă numerele lor.

Pe la orele unu de dimineața când circul rămase iarăși deșert, în somptuosul vagon al proprietarului, ce trei cercetași și Zomba îi dădeau socoteala de prima lor zi de gestiune.

Ochi soților Romano străluceau de bucurie și de recunoștință nu lipsite de admirație; și băură șampanie pentru a sărbători reluarea afacerilor.

Apoi cei trei cercetași se duseră să se culce în paturile de campanie pregătite pentru ei într'un vagon special.

Zomba rămase de gardă; și mai obișnuit să doarmă sub cerul liber decât într'un pat, voise chiar de a doua zi să se culce sub vagonul directorului, ca un bun câine credincios, într'un fel de hamac lung, atârnat de arcurile vagonului.

Se culcă deci hotărît să se scoale din când în când, ca să facă un rond în jurul bivuacului.

Aceasta era prima oară când cercetașii se absentau în acelaș timp căci până'acum, când unul când altul rămăsese totdeauna pe un fotoliu în cabinetul directorului.

Dar Zomba care veghiase cu atenție în tot timpul spectacolului nu descoperise nici pe Swing, nici pe Fakino.

Cei trei prieteni își asvârliseră pălăriile pe pat și voiau tocmai să se desbrace când, în mijlocul nopții, răsună un urlet de spaimă urmat imediat de altele.

Se precipitară afară înspre locul de unde continuau să vină strigătele.

Veneau din vagonul fraților Kosmori, acrobați, cinci băieți, cari-și semănau ca cinci picături de apă și dintre cari cel mai mare n'avea mai mult de șaisprezece ani. Trăiau împreună cu părinții lor cari îi adorau, fiind iubiți și de ceilalți artiști pentru grația lor copilărească.

Cuprinși de o presimțire sinistră, cercetașii sparseră ușa vagonului; dar la început nu văzură decât pe cei cinci băeți zbătându-se pe jos, gesticulând, urlând de spaimă, în semi-obscuritatea vagonului.

Marius fu primul care văzu o reptilă mare încolocită în jurul corpului unui copil.

Fără să-i pese de pericol, se repezi, strigând:

— Șerpii!

Scoțând cuțitul îl desfăcu și îl implântă în carnea oribilei bestii, care se întoarce, slăbi strânsoarea, ca să se asvârle asupra curagiosului apărător. Dar cum capul acela scârbos se târa pe pământ Marius cu o lovitură bruscă îl țintui de podea apăsând cuțitul din toate puterile.

Inelele reptilei se desfăcură: victima pe trei sferturi sufocată, zăcea acuma leșinată.

Raimond se lupta la rândul său cu un alt șarpe care năpustindu-se asupra sa, îi se încoloci în jurul gâtului ca o frânghie rece și vâscoasă care-l strângea din ce în ce mai tare. Dar, fără a-și pierde sângele rece, împlântă cuțitul de mai multe ori în reptila încolocită, cu riscul de a se lovi pe el însăși în bărbie.

Pe jumătate sugrumat, nemai putând rezista, căzu, dar șarpele, grav rănit, se desfăcu de el refugiindu-se pe podea, unde muri.

Plini de sânge, cei trei cercetași se îngrijiră imediat de băeți, dintre cari trei leșinaseră.

Părinții cari dormeau într'un compartiment alăturat alergaseră în grabă; dar cercetașii le luaseră înainte astfel că nu putură decât asista la extraordinara luptă. Mama leșinase și ea de spaimă, iar tatăl încercase în zadar să-și apere copiii.

Dar pericolul nu fusese cu totul înlăturat, de oarece doi șerpi scăpaseră. Trebuia să-i regăsească și să-i ucidă pe loc.

Și noui strigăte se auziră venind de sub un cort.

Doi oameni se băteau cu cuțitele în mână. Când alergară întracolo unul din ei își doborâse adversarul și îi împlântase cuțitul în inimă.

Invingătorul se întoarse și zise cu bucurie rău conținută.

— Eu ucizi, șerpi mai veninoși!

Era Zomba care scăpase omenirea de acel mârsav îmblânzitor de șerpi, Fakino...

CAPITOLUL IV

Oaspele neașteptat

Circul Romano nu dete de cât câteva reprezentații la Villa-Rica; și într'o frumoasă dimineață cu cer senin, lunga caravană compusă din două duzini de vagoane cu elefanții, câinii, acrobații, gimnastici și clovnii de tot felul porni pe drumul care ducea la Conception. După o zi de mers ajunse în orașul Coa-Cuaju, unde în aceiași seară dete o reprezentație.

După două zile era la San-Joanquim.

Cei trei cercetași îndeplineau de minune atribuțiile lor directoriale, și lunga convalescență a lui Romano era consolată de prosperitatea afacerilor.

Toți artiștii fără excepție iubeau pe cei trei tineri cărora li se părea că sunt între niște vechi prieteni.

Despre cei trei răufăcători nu se mai vorbea decât ca de un lucru nefast, dar îndepărtat acum.

Și totuși Swing nu murise; și putea fi primejdios din pricina răutăței sale, căci fiind de constituție extrem de slabă nu se putea lupta cu nimeni.

Sosiră astfel la San-Estanislav unde făcură rețete atât de mari, încât hotărâră să mai rămâie câteva zile în plus.

Dar a doua seară se întâmplă un incident neplăcut.

Imblânzitorul Wellstock fu rănit destul de grav de leul său, Tigris și nevoit să nu mai apară opt zile.

Miss Lowetty, călăreața, fu cuprinsă pe neașteptate de o indispoziție, care o împiedica de a se produce.

Programul deja scurtat prin lipsa celor trei dispăruți devenea insuficient prin absența acestor două numere și pentru prima oară Romano dete semne de îngrijorare.

Desigur situația financiară nu era rea, dar cassa, cu toate enormele rețete nu era prea aprovizionată pentru marile cheltueli care le comporta caravana.

Cei trei certași, fără să spuie în ce mod, asigurară pe proprietar că numerile lipsă vor fi înlocuite.

Și a treia seară, d-na Romano asistă la ceva original.

După numărul Finetei cu calul ei Rico, venea acela al celeilalte călărețe, Lowetty, care era bolnavă.

Și proprietara fu uimită când văzu intrând în arenă pe calul Kiss singur.

Ce însemna asta? Nu putea face exercițiile singur!

Și iată că sprintem și îndrăsneț, apăru un tânăr gaucho, cu o mască pe față, executând exerciții de echitație de o minunată îndrăsneală, care smulse publicului aplauze frenetice.

Era Marius!

Pe când cercetașul se oprise ca să mai răsufle, fu înconjurat de clowni cu glumele și pantominele lor. De obicei erau patru, dar de data asta unul dintre ei era înlocuit de un vlăjgar gigantic, cu obrazul dat cu alb sub care se vedea pielea neagră: doamna Romano recunoscu imediat pe Zomba.

Marius fu cel mai surprins; vorbise negrului despre planul său de a înlocui pe călăreață dar nu știuse că negrul voise la rândul său să contribuie la spectacol, deghizat ca clown.

Și negrul, vesel, interpela pe cercetaș, după cum văzuse că făceau ceilalți clowni.

— Ei, *gaucho-boy-scout!* Vrei să joci cu mine! Eu vrei joci cu d-ta. Eu vrei iau calul d-tale și faci eu exerciții!

Marius, deși surprins răspunse imediat:

— Nu, *gaucho-boy-scont* nu joacă cu un negru-alb, urât ca d-ta.

— Eu nu ești negru urât eu bun negru veritabil!

— Atunci domnule negru, trebue să fii bolnav, căci ai pălit mult de când te-am cunoscut eu. Trebuie să te îngrijești.

— Eu ai puțină temperatură, dar faci numai decât bine...

Și în ilaritatea generală, smulgând un prosop din mâinile unui clown îl muiă într'un lighian cu apă, care era pregătit într'un colț și își frecă cu energie tot obrazul.

Reapăru imediat cu frumoasa lui culoare de abanos.

— Vedeți domnule boy-scont, bun negru nu mai ești bolnav!

— Văd, dar sunt supărat!

— Pentru ce?

— Pentru că pielea d-tale e mai lucioasă acum decât cismele mele!

— Când dai jos de pe cal eu lustruești și cismele d-tale ca pielea mea.

— Mulțumesc! răspunse cercetașul în mijlocul ilarității generale. Și își reluă exercițiile echestre care îi aduseră aplauze prelungite din partea publicului entuziasmat. Dar când fu rechemat, nu mai vru cu nici un chip să reapară ca să salute publicul în arenă cu toate aplauzile insistente. Ba chiar certă pe Zomba că-l demascase în public, zicându-i *boy-scout*. Era cam deplasat pentru un cercetaș să se producă astfel ca un saltimbanc, dar în definitiv gestul fusese făcut cun scop caritabil și supărarea nu-i ținu mult.

A doua zi porniră spre Itacuruby, dar drumul fiind lung, trebuiră să poposească în plin câmp, după ce căutară un loc lângă un râu pentru nevoile indispensabile la viața de toate zilele..

Era pitoresc acel bivuac cu tradiționalul ceaun, din care se exala un miros plăcut de mâncare, atârnat de trei bețe încrucișate deasupra unui foc mare.

După masă se organiză un concert între artiștii de diverse naționalități și acele melodii variate, reflecâtnd ceruri atât de diferite în liniștea serii aveau un farmec de melancolie imposibil de descris.

Apoi Marius înveseli pe cei prezenți cu povestirea aventurilor lor dealungul continentelor, exagerându-le înadins spre marele amuzament al camarazilor săi, cari vedeau auditorul literalmente fascinat de abilul povestitor.

Și când chitările, mandolinele și cântecele încetară și ultimele lumini fură stinse în vagoanele ce formau un sat fantastic, cei trei cercetași se hotărîră să se culce după ce-și făcură obișnuitul rond în jurul bivuacului.

Nu li se păru necesar să puie vreun paznic, regiunea fiind liniștită.

Zomba declară însă că nu va dormi ca de obicei sub vagonul directorului, și că până la ziuă va supraveghea împrejurimile culcându-se abia când caravana va porni din nou la drum. Legănatul vagonului îi procura, ca unui copil, un somn delicios.

După câteva ore, cercetașii fură deșteptați brusc de negru care bătea cu putere în ușa lor.

— Ce e? întrebă Raimond fără să deschidă.

— Eu vorbește voi, răspunse negrul cu vocea calmă.

Raimond deschise, pe când camarazii săi se așezară pe marginea patului ca s'asculte cele ce le spunea Zomba.

— Ești bolnavi în vagonul malgașului.

— Bolnavi? Și cine?

— Malgașul și femei cari sunt cu el.

Intr'adevăr, malgașul care prezenta în circ maimuțele sale dresate, locuia împreună cu mama și cu sora sa.

— Dar explică-te!

— Ele strigă, urlă, femeile svârcolești de durere, eu nu știi de ce.

— Trebuie să vedem ce e. Stați aci, mă duc eu, zise Raimond.

— Dar, știi bine că am câteva noțiuni de medicină care pot fi de folos.

Voi lua și caseta cu doctorii și vom vedea, dacă putem face ceva pentru acei bieți oameni!

Intrând în vagonul malgașului, găsiră într'adevăr trei persoane întinse pe pat, svârcolindu-se în prada unui rău neînțeles.

Marius le dete câteva picături care îi mai liniști puțin.

Le luă pulsul și tocmai deplângea lipsa unui medic în trupă, când Zomba, care nu-i urmase, veni să le spuie că în alt vagon, ocupat de două perechi, femeile se văicăreau și urlau de dureri.

Marius constată că picăturile produceau acelaș efect ca și în cazul precedent, dar nu putut ghici cauzele neprevăzute ale răului.

După o oră, în momentul când vroia să se urce în propriul lor vagon, veniră să-i anunțe că se produsese un alt caz similar.

— E o epidemie! observă Raimond. Dar de unde provine? Din apa care s'a băut aseară?

Marius nu răspunse: alergă la valiză sa și scoase o carte de medicină pe care o răsfoi vreo jumătate de oră, ferindu-se de prietenii săi, cari încercau să citească peste umărul lui.

Și atunci, vorbind încet, rosti aceste înspăimânătoare cuvinte:

— Poate mă înșel, dar mă tem că e holeră

CAPITODUL V

Orașul prohibit

Cei doi prieteni tresăriră.

— Ești sigur că nu te înșeli? întrebă Raimond.

— Nu pot fi sigur, fiindcă nu sunt medic. Dar, după simptomele pe care le am sub ochi, îmi pare că nu poate fi alt ceva. Origina? apa băută ieri.

Primul lucru de făcut e să oprim pe toți de a mai bea dintr'însa.

— Eu cred c'ar fi mai bine să dăm ordin de plecare, adăogă genovezul. Nu trebuie să mai stăm în locurile astea și să căutăm s'ajungem cât mai curând la Itacuruby, unde vom găsi un medic.

— Uiți principalul, Jan Bart, reluă Raimond. Trebuie să strângem pe toți bolnavii într'un singur vagon. Și să desinfectăm imediat pe celelalte spre a evita o catastrofă.

— Dar, cum să le anunțăm? Cine știe ce panică va deslănțui.

— Nu putem ezita. Bolnavii trebuiesc îngrijiți.

Să sperăm că noi vom scăpa prin măsuri preventive. Se găsește așa ceva în cartea ta?

Și aplecați asupra cărții, studiară un moment mijloacele de a evita contagiunea și felul de îngrijiri ce trebuiesc date bolnavilor.

După ce fură evacuate vagoanele contaminate și contagioșii adunați într'unul singur, se aprinse un foc mare, la care se fierse apa cu care se spălă podelele și pereții vagoanelor, după ce fură golite de toate lucruril, care fură băgate toate deavalma în saci ce trebuiau dezinfectați îndată ce vor ajunge în oraș.

Cercetașii nu îndrăzniseră să dea pe față groaznicul adevăr; dar îmbulziți cu întrebările, fură nevoiți să vorbească; și atunci se produse panica.

Abia putură evita ca oribila sentință s'ajungă la urechile bolnavilor.

O sentință oribilă, în adevăr, căci în America de Sud, holera face ravagii.

Cei sănătoși voiau să plece; să-și ia soțiile și copii. Cei trei tineri puseră vagonul infectat la cinci sute de metri de celelalte și depărtară pe femei și pe copii; dar obligară pe bărbați să rămână ca să dea îngrijirile necesare celor bolnavi.

La un moment dat Jan Bart, cu un gest de furie, scoase revolverul și îl îndreptă asupra unui om, care îndemna la fugă, amenințându-l că va trage, dacă nu încetează.

Acesta, umilit în fața tuturor, se scuză de un impuls instinctiv de lașitate și fu printre primi cari luă parte la măsurile de ajutor, organizate de directori.

Dar erau ajutoare sumare; nu erau de cât precauțiuni de igienă sumare: să se schimbe rufăria bolnavilor și s'o înmoaie de mai multe ori în apă clocotită. Nu se putea face alt ceva până la Itacuruby, unde avea să li se facă niște injecții hepodermice speciale.

Până în zori totul fu gata pentru plecare.

In capul cortegiului, era vagonul holericilor, unde Marius cu o bluză albă pusă peste uniforma lui, îngrijea de cei opt nenorociți, Raimond și Jan Bart mergeau alături, pe jos, silind pe vizitiu să nu plece.

Zomba primi ordinul să păzească pe soții Romano.

Pe drum, patru muriră, unul după altul.

Inainte de a intra în oraș hotărîră să se oprească spre a îngropa morții.

In plânsetele familiilor respective, oamenii săpară, cevai mai departe de șosea, patru gropi adânci; și cele patru corpuri fură scoborâte și acoperite repede cu pământ.

Abia atunci li se permise artiștilor să se apropie ca să dea un ultim salut amicilor lor.

O femee bătrână și destul de evlavioasă, spuse rugăciunea morților, pe când ceilalți îngenunchiau, sau ședeau în picioare cu pălăriile în mână.

Pe fiecare mormânt se înfipse câte o cruce de lemn.

Fu o ceremonie impresionată. Și pe la două după amiază, ajunseră în fața primelor case din Itacuruby, unde se opriră.

Jan Bart, puse șeaua pe un cal și plecă în grabă.

Găsi un medic și-l rugă să-l urmeze, fără a-i da nici o explicație.

Dar, acesta, după ce stabili diagnosticul, se arătă foarte grăbit s'o șteargă; cei trei tineri abia își putură stăpâni indignarea.

Medicul felicită pe cercetași pentru priceperea cu care procedaseră, dar se scuză că nu avea la dânsul instrumentele necesare pentru injecții.

Sfătui pe Raimond să facă o declaraţie primarului oraşului, cari poseda un spital unde holericii puteau fi internaţi imediat.

Ba chiar adăogă că această declaraţie îl privea pe el şi sub pretext că se duce s'o facă plecă în grabă.

Câteva ore nu veni nimeni.

Marius se hotărî să se ducă singur la primar.

Se urcă pe cal şi plecă în goană; dar pe străzile oraşului observă o fierbere extraordinară.

Sosirea sa fu primită cu murmure ostile.

— Vă duceţi la primar, caballero? ziseră deodată doi oameni în uniformă, doi jandarmi de sigur, cari îi opriră calul de frâu.

—Da, mă duc la primar.

— Nu-l veţi găsi, replică jandarmul. Faceţi parte din caravana care s'a oprit la porţile oraşului. Nu e aşa?

— Da. V'aşi ruga, atunci dacă nu e primarul, să mă duceţi la spitalul oraşului.

— Imi pare rău, senior caballero, dar nu mai e nici un loc liber la spital. Şi am primit ordine formale să nu vă lăsăm să pătrundeţi în oraş.

— Ordine formale ca să nu ne lăsaţi să intrăm în oraş? repetă Marius, ca şi când n'ar fi înţeles.

Va să zică, dacă avem bolnavi, trebuie să-i lăsăm să moară din lipsă de ajutoare?

— Avem ordine! se încăpăţânau să susţie cei doi oameni.

Vedeţi-vă de drum şi plecaţi de-aci!

Marius nu se mişcă.

Mulţimea începu să se strângă împrejurul lor; dar părea că le e frică să se apropie de cercetaşi.

Acesta, cu glas tare, îi luă drept martori:

— E adevărat că primarul acestui oraş refuză să primească nişte bolnavi în spital? Şi trebuie să moară aşa în mijlocul drumului?

Acum câteva ceasuri un medic de-al dv. a venit la noi şi a plecat fără să le dea vreo îngrijire.

Dar în rândurile curioşilor, cercetaşul nu întâlni de cât priviri ostile.

— Dac'aveţi holeră printre dv. ,zice unul, nu e nevoie să ne-o aduceţi şi nouă.

— Desigur, nu e plăcut, — observă un altul, — dar veţi înţelege că primarul nostru a fost nevoit să dea ordin să vă împiedice de a intra în oraş.

Şi timp de câteva minute fu un concert de aprobări din partea acelora cari apărau drepturile cetăţenilor.

Marius încercă să le ţie piept la toţi. dar apoi înfuriat. strigă :

— Ei bine, de oarece nu vreți să ne primiți de bună voie, ne veți primi siliți.

Suntem vreo patruzeci de inși și ne vom bate chiar de va fi nevoie! Avem bolnavi și nici o lege omenească nu ne oprește de a-i salva, nici nu ne ordonă de a sacrifica pe ceilalți.

Aveți un spital și avem dreptul să ducem acolo pe bolnavii noștri. Dacă sunt contagioși, va fi deajuns să se ia precauțiunile necesare; dar și noi avem dreptul la viață ca și voi! Soarele lucește pentru toți și noi vom salva pe acei nefericiți.

Și zicând acestea, dete pinteni calului și dând la o parte pe curioși porni spre porțile orașului.

Sosi într'o stare de furie de nedescris. Și când povesti primirea ce i se făcuse, îi se răspunse prin strigăte de indignare și urlete de furie.

Oamenii, înebuniți de furie, se cățărară pe vagoane, gonind caii spre oraș.

Alții se înarmau cu pistoale și revolvere, jurând că vor trage dacă li se va face cel mai mic rău, sau dacă li se vor opri caii.

Ajunși la primele case, cercetașii cari precedau convoiul, văzură o trupă de soldați înaintând spre dânșii și se opriră, așteptându-i, — un om gros, primarul orașului, — înaintă, apostrofându-i cu violență:

După cât se pare, *senores caballeros*, vreți să călcați ordinul meu formal?

— Se pare, într'adevăr, replică Marius, când ordinele date sunt nedemne de capul unui oraș civilizat.

Primarul rămase mut în fața acestui răspuns.

Totuși încercă să pretexteze că nu sta în puterea sa să dea altfel de ordine.

— Dar, dacă nu sunt locuri în spital, cum vreți să procedez în alt mod?

Mi s'a spus că medicul chemat de dv., în loc să îngrijească bolnavii, i-a părăsit. Il dezaprob și vă voi trimite altul, dar e indispensabil ca să nu intrați în oraș.

Vă voi trimite tot ce vă va trebui; dați-mi o listă și se va executa numai de cât.

După cum vedeți, nu refuz să vă ajut, ci numai să vă las să înaintați! Ați spus-o chiar dv., sunt în capul unui oraș și trebuie să veghez la siguranța lui.

— Domnule primar ,răspunse Raimond, de data asta v'ați explicat mai bine.

Dar trimiteți-ne imediat medicii și doctoriile, avem nevoie urgentă de ele.

Nu credeți că avem intenția să vă aducem molima. Am şi luat toate măsurile spre a izola răul. Din opt atinşi, patru au murit şi au fost îngropaţi.

Iar cei cari au rămas au fost închişi într'un singur vagon şi izolaţi, după cum vedeţi! Dar, vă conjur să trimeteţi cât mai curând ajutoarele necesare.

Primarul se înapoiă în oraş; şi soldaţii după ce îl escortară câtiva paşi, se înapoiară şi ei barând strada pentru a împiedica orice tentativă de a trece.

Când primarul promisese ajutoare fusese desigur de bună credinţă, dar trebui să lupte împotriva întregei populaţii, care cuprinsă de panică, veni să-l roage să nu trimită pe nimeni, ca să nu se contamineze nici unul din oraş.

In zadar încercă să-i convingă; cu doi ani în urmă, oraşul fusese invadat de teribilul flagel şi rămăseseră amintiri atât de dureroase în cât toată populaţia pierzându-şi capul refuză orice apropiere de holerici. Nici unul nu voia să se rişte să le aducă doctorii, sacrificându-se să rămână cu dânşii. In zadar le spunea primarul, că nu era vorba de cât de a le după apa necesară de băut şi provizii, — fără să se apropie de bolnavi, — şi apoi, un medic care ar fi luat cele mai mari precaţiuni; nu se găsi nici un om care să se însărcineze cu această primejdioasă misiune şi toţi medicii refuzară categoric serviciile lor, fiind susţinuţi în acest refuz de mulţimea îndârjită.

Când însă după trei ore de aşteptare, cei din caravană, văzură că nu venea nimen,, se revoltară.

Cei trei cercetaşi se apropiară de soldaţi, cari le deteră ordin să se întoarcă înapoi.

Indărătul patrulei se îngrămădea populaţia cu strigăte de ameninţare şi de ură.

Dar oameni din caravană, beţi de furie, înaintară, gata să facă uz de arme.

Cercetaşi înţeleseră catastrofa spre care se îndreptau şi hotărîţi, declarându-se învinşi, se deteră înapoi, convingând după multă osteneală pe artişti, să depue armele şi să intre în vagoanele los spre a se îndrepta spre capitala Conception, unde sperau într'o primire mai bună.

Trebuiau să ia alt drum, făcând un ocol, dar aveau provizii suficiente pentru două sau trei zile, cât pentru apă aveau să fiarbă apa din izvoarele sau râurile întâlnite în cale.

Cu ajutorul cărții de medicină, cercetașii aveau să continue a îngriji de bolnavi cât se putea mai bine.

Dar artiștii nu se grăbeau să se întoarcă din cale și cetățenii strânși îndărătul patrulei constrânseră pe soldați să înainteze ca să împiedice cu orice preț eventuala invazie.

Această ostilitate furioasă lovi crud pe nenorociții în rândul cărora pătrunsese flagelul; și cu inima îndurerată și plină de amărăciune se hotărîră să fugă din acele locuri neospitaliere.

Incet, caravana porni pe căi lăturalnice spre capitala țării...

CAPITOLUL VI

Caravana blestemată

Toate elementele se unea parcă spre a decima caravana. Nu erau de cât la două zeci şi patru de ore de drum de capitala Paraguayului; dar acea singură zi avea să se transforme în mai multe, de oare ce epidemia se întinse şi făcu ravagii.

Cei patru bolnavi, cu toate îngrijirile date, sucombară în primele ore.

Provizia de apă fusese fiartă, dar germenii infectaţi pătrunseseră în alţi membri ai companiei şi se desvoltau acuma. Cei trei cercetaşi nu mai pridideau să îngrijească de toţi; holericii se îngrămădeau în vagonul, care era în fruntea cortegiului. Din cinci sprezece atinşi opt muriseră şi ceilalţi erau şi ei pe moarte.

Romano-fiul era aproape vindecat. Dar avea un picior şi o mână infirme şi de la fereastra vagonului său urmărea cu tristeţe vagonul în care îşi dădeau sufletul atâţia din artiştii săi cei mai buni.

Pe la jumătatea primei zile, trecuseră de San-Pedro, fără a se opri. Era un oraş pe malurile fluviului Jeguy; şi aveau prea mult în minte primirea de la Itacuruby, spre a îndrăsni să se mai oprească.

Nu mai nădăjduiau alt ceva de cât s'ajungă mai repede la Conception ca să găsească ajutor fie de la spital, fie de la compania lui Romano, tatăl, care aştepta acolo pe fiul său.

Cum apa lipsea de câtva timp, o sete arzătoare chinuia pe artişti.

Şi, voioşi de data asta, toţi, bărbaţi şi femei, luară toate vasele disponibile şi alergară să le umple la providenţialul fluviu.

Dar, Jan Bart, fără să spuie nimănui umplu o sticlă şi sărind pe cal se duse în goană la San-Pedro.

Aci intră la un medic pe care-l rugă să analizeze apa.

Dar medicul nu păru surprins de această cerere și fără a mai face analiza, răspunse.

— Amicul meu, nu trebuie să beți din apa asta. O epidemie grozavă bântuie orașul; persoanele care au băut din fluviu au fost apucate de colici violente. Nu știu încă despre ce e vorba; poate că nu e holeră, dar trebuie să fim prudenți.

Jan Bart sosi tocmai în momentul când se umpleau vasele și ordonă să fie golite imediat, explicând motivul. Mai adăogă că pe drum vor întâlni numeroase cursuri de apă din care-și vor putea reînoi provizia și că era urgent să plece mai înainte ca să se fi răspândit zvonul, despre trecerea lor pe acolo.

Convoiul se puse iarăși în mișcare și tinerii îl precedară, felicitându-se că scăpaseră de microbi. Ar fi fost stupid să fi cutreerat întreaga lume cum făcuseră ei, ca să moară apoi de o boală infecțioasă.

Nu mai erau de cât două sau trei ore până la sosirea în capitală și era o căldură toridă. Toată iarba pampasului era arsă și câmpia părea de mult lipsită de binefăcătoarea ploaie.

— Mii de pipe! apostrofă Marius pe colegul său Jan Bart. Ne promiseși cursuri de apă și nu prea le văd!

— Și totuși așa am fost informat. Ați observat și voi multe albii de râuri secate.

— Ehe! obiectă Raimond, nu sunt de cât mici albii, unde de obicei curg desigur mici șiroaie de apă. Și cum câmpia e arsă de soare e probabil că aceste minuscule cursuri de apă au secat de multă vreme.

— Mii de pipe! ce dezastru în țările astea! Eu înțeleg teama locuitorilor, dar nu scuz barbaria de a ne refuza ori ce ajutor, barbarie ne mai auzită într'o țară, unde civilizația a pătruns atât de adânc.

Răbdare! E vorba să suferim puțin de sete și capitala nu poate fi departe!

Acum de prin vagoane, începeau să iasă artiștii cari obosiți de a mai sta pe la ferestre în căutarea vreunui curs de apă ce nu se mai vedea, veneau spre cei trei tineri ce le serveau de călăuze, căutând să-i liniștească și să-i încurajeze, cu toate că și ei sufereau tot atât cât și dânșii.

Printre ierburile înalte cari mărgineau drumul, se zări în sfârșit licărind puțină apă. Era un fel de lac de vreo două zeci de metri al cărui izvor nu se vedea, muntele fiind prea departe de acel loc.

Tinerii, fiind singuri, cari o observară, alergară spre ea cu gândul să bea din plin, dar fură surprinși văzând că piciorul se afunda până la glesne, și deodată suprafața limpede a apei se turbură.

— E imposibil să bem din apa asta — murmură Jan Bart.

— E preferabil ca ceilalţi să n'o vadă.

— Da, dar cum să facem?

Raimond nu răspunse, dar scoţând ceasul, anunţă că erau orele opt seara. Caravana putea deci, să se oprească pentru prânzul de seară, chiar în locul unde se găsea, adică la câteva sute de metri.

Plecând după câteva ore, în timpul nopţii, nimeni nu va observa apa aceea.

Doamna Romano mai avea câteva cutii de conserve de carne şi legume şi mai multe sticle cu vin bun, — şi le împărţi în mod egal la toţi.

Seara trecu bine şi fiecare dormi în vagonul său, plecarea fiind hotărîtă pentru a doua zi dis de dimineaţă.

După două oare de mers, a doua zi, căldura deveni înăbuşitoare şi setea imperioasă.

Colo, în fundul orizontului se zărea un colţ mai albicios, care era desigur oraşul.

Caii dau semne de oboseală; în cuştile lor bestiile, după ce urlaseră îndelung, istovite şi ele de foame şi de sete, şedeau întinse, ca şi când ar fi aşteptat moartea.

Marius simţea arsura setei mai mult de cât ceilalţi, şi camarazii ghicind suferinţa lui, căutau să-l distreze cu glume, la care eroicul tânăr se silea să răspundă pe acelaş ton. Dar se înţelegea sforţarea pe care o făcea.

Rupt de oboseală. căci el era acela care se ostenea mai mult, de-abia se mai ţinea în picioare şi cei doi amici îl conjurară să aştepte unul din vagoane şi să se suie într'însul. Se aşeză pe marginea drumului, aşteptând. Dar pe urmă îi fu ruşine de propria sa slăbiciune şi nu îndrăsni să ceară nimănui ospitalitea.

Când trecu vagonul directorial, văzu în prag pe d-na Romano şi îl urmă pe jos.

— Vreţi să vă urcaţi, domnule Marius?

— O! am rămas înapoi ca să facă o mică revizie. Văd că totul merge bine sunt mulţumit de curajul de care dau dovadă toţi.

— Dar nu sunteţi obosiţi? Oraşul e încă departe, după cât spune soţul meu.

Romano, care începea să se poată mişca, privi dela fereastră.

— Intr'adevăr, domnule Marius, suntem încă departe. Urcaţi-vă şi daţi-mi câteva informaţii asupra nenorocitei noastre companii.

Marius era să se urce, când, la vreo sută de metri mai în urmă văzu ivindu-se alt vagon.

— Sunt şi întârziaţi?

— Da, bietul cal al fraților Kosmori e destul de obosit. Și-apoi oamenii ăștia sunt prea îndurerați de moartea a trei din cei cinci băeți și preferă să stea departe de toți.

—Vreau să-i văd. După întâmplarea cu șerpii, n'am mai avut prilejul să le vorbesc.

Cercetașul se opri; și când vagonul fu aproape, intră în vorbă cu băeții cari mergeau lângă cal și cu părinții, cari ședeau în prag.

Dar, văzând că nu-i putea distra de la melancolia lor, îi lăsă să treacă înainte.

Rămase singur.

Și văzu iarăși licărind printre ierburi luciul unei ape.

Își aminti de balta din ajun și luptă ca să nu cedeze ispitei.

Intr'adevăr era un noroc sau un nenoroc pentru el. Intreaga caravană trecuse fără să vadă apa binefăcătoare sau răufăcătoare....

Cine putea spune:

Să bea, sau nu?

Dacă apa era bună va vesti toată caravana.

Tentația învinse.

Se târî până la baltă și întinzându-se pe malul ei bău îndelung.

Raimond și Jan Bart daseră ordin să se facă un popas de o jumătate de oră și toate vagoanele se opriră pe rând până la al directorului. Frații Kosmori ajunseseră pe ceilalți și domnul Romano fu destul de surprins nevăzând cu dânșii pe Marius.

Raimond avu o presimțire. Porni în sens invers cu caravana și uitându-se printre ierburi descoperi pe Marius, care căzuse în baltă, din care voise să-și potolească setea.

Alergă, îl scoase și-l culcă pe iarbă.

Tânărul nu era leșinat, dar ochii îi se învârteau în orbite într'un mod ciudat, iar corpul îi era zguduit de tresăriri violente.

— Marius! ce ai! ce ai!

Nenorocitule! ai băut din apa asta?

— Mi-era așa de sete, murmura sărmanul băiat.

Apoi gemu încetișor.

— Mi-e așa de rău!

Raimond nu răspunse. Dar avu impresia că prietenul său fusese lovit de teribila boală.

Il ridică în brațe, fără să-i pese de primejdie.

Ajunse vagonul fraților Kosmori și rugă familia să cedeze locul prietenului lor.

Mama atât de încercată de soartă înțelese poate, dar nu ceru nici o explicație; și eși târând după ea pe fii și pe soțul său.

Raimond culcă pe Marius și îi dete primele îngrijiri, după cum îl văzuse pe el făcând cu bolnavii.

Vestea se răspândi într'o clipă. Toți alergară și consternarea fu generală.

In jurul patului tânărului milanez, camarazii săi și Zomba plângeau.

……

Destinul nu putea permite să moară astfle pe un drum acela dintre cercetași, care era poate, cel mai curagios și în tot cazul, cel mai vesel, și să moară fiindcă își exercitase până la ultima suflare cele mai înalte funcțiuni de caritate și de dragoste pentru aproape, salvând majoritatea trupei de teribila epidemie.

Romano tatăl, vestit de starea critică în care se afla caravana fiului său, plecă imediat cu câțiva amici devotați și cu cei doi medici atașați pe lângă compania sa, străbătând în goana automobilului șoseaua care venea de la San-Pedro.

Și pe când caravana blestemată poposea ca să îngrijească pe Marius, se văzu sosind într'un nor de praf un automobil lansat cu toată viteza.

Un bătrân voinic încă sări jos din mașină, care abia se oprise și plânse văzând în pragul vagonului pe fiul său rezemat într'un baston, infirm, poate, pentru toată viața.

Tatăl și fiul se îmbrățișară plângând.

Medicii cerură să li se arate imediat bolnavii; dar d-na Romano îi duse mai întâi la Marius. Pe el trebuia să'l salveze înaintea tutulor.

Consultul fu emoționant. Dar, în sfârșit, medicul declară:

— Liniștiți-vă, amicii mei, nu e holeră.

E imposibil de descris bucuria tutulor și mai ales a lui Raimond, Jan Bart și Zomba.

Acesta se apucă s'o exteriorizeze dansând și fură nevoiți să-l roage să și-o traducă în mod mai puțin zgomotos.

……

Din cei cincispreze îmbolnăviți, șase mai trăiau încă. Doi erau în agonie, dar mulțumită îngrijirilor devotate ale celor doi medici și a intervenției științei lor, patru putură supraviețui și fură trimiși la spitalul din Conception, care era la o mică depărtare și care, fiind vestit, trimise ambulanța sa ca să-i ridice.

Restul caravanei intră fără obiecțiuni în oraș, după ce arse vagonul infectat și dezinfectă pe celelalte.

Supraviețuitorii regăsiră acolo liniștea dinaintea acelei nenorociri: circul Romano se reconstitui și se completă; după ce dete în oraș o reprezentație în care cele două companii fuzionară, tatăl și fiul se despărțiră iarăși, spre a hoinări prin lume în direcții opuse.

Dar mai înainte deteră o serbare în onoarea celor trei cercetași; serbare intimă la care participară toți artiștii fără intervenția publicului.

Marius restabilindu-se repede din boala sa, datorită mai mult oboselei excesive la care se supusese îngrijind de alții, cei trei cercetași hotărâră să plece despărțindu-se cu greu de numeroșii lor amici.

Și după ce strânseră sute de mâini, cei trei tineri curagioși, escortați de inseparabilul Zomba, plecară călări spre Brazilia, în sunetul aclamațiilor entuziaste și al muzicei circului, unde lăsau atâtia prieteni.

Citiți urmarea în fascicula No. 38 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 24 Iunie

DEȘERTUL CAMAPUAN

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei
în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI